

Fragment uit Pepijn Lievens, *Het bijna helemaal waargebeurde verhaal van Ryan*, Lannoo, 2023.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

Het is twee uur in de nacht en ik word wakker omdat ik moet plassen. Ik heb nog altijd niet aan mama kunnen vragen waar papa eigenlijk is en wanneer hij weer thuiskomt. In de vooravond heeft ze wel gebeld, maar dat was om te vragen hoe het met me ging en om te zeggen dat ze laat thuis zou zijn. Als avondeten aten Vince en ik alweer lasagne. Ondertussen haat ik lasagne. Eerst vind je het lekker, dan eet je het drie keer per week, en daarna wil lasagne vooral zeggen dat mama niet thuis is. Maar lasagne betekent ook dat ik mag gamen tot ik ga slapen en daarom moet ik nu plassen. Ik was zo aan het opgaan in het spel dat ik mijn plas had ingehouden. En

toen ik de sleutel in het slot van de voordeur hoorde, was ik snel onder de lakens gekropen en gaan slapen, zonder eerst te plassen.

Wanneer ik terugkom van het toilet ga ik voor het raam van onze slaapkamer staan en kijk naar buiten. De weg wordt beschenen door het licht van de straatlantaarns en in de verte zie ik het donkere park. Er is niemand, zelfs geen kat. De auto's staan geparkeerd en de wereld staat stil.

Drie maanden en zestien dagen geleden stond ik hier ook, op precies hetzelfde tijdstip: zeven minuten over twee. Papa had me midden in de nacht wakker gemaakt. Hij kwam aan de rand van mijn bed staan en fluisterde: 'Ryan, ik moet even weg.' Met slaapogen staarde ik hem aan. Ik wist niet wat ik moest zeggen. 'Sorry, jongen', prevelde hij nog.

Niet veel later hoorde ik de voordeur dichtgaan en opeens was ik klaarwakker. Ik ging voor het raam staan en zag hem in het licht van de straatlantaarns de straat uitlopen. Ik hoopte dat hij zich zou omdraaien om naar boven te kijken. Al wist ik niet wat ik dan moest doen. Zwaaien, misschien? Niet laten zien dat ik huilde. Ik dacht nog: *Hij is niet met zijn*

motor weggegaan, dus hij komt snel terug. Achter me hoorde ik Vince met schorre slaapstem vragen: ‘Is er iets?’

‘Nee, Vince, er is niets. Ga maar weer slapen.’

